

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **O. K.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,
trvale bytem X,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2026, čj. CPR-7139-3/ČJ-2026-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci

správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 26. 12. 2025, čj. KRPA-399457-13/ČJ-2025-000022-SV (dále „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období **od 3. 12. 2024 do 26. 12. 2025**. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně na **2 roky**. Zároveň mu podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla žalovaná v záhlaví specifikovaným napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila podle § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 správního řádu, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nevychází ze zjištěného stavu věci a působí nepřiměřeně tvrdě. Nezohledňuje skutečnost, že jde ze strany žalobce o první porušení zákona, ojedinělý exces z řádného způsobu života. Se správními orgány vzorně spolupracoval na objasnění stavu věci, sama skutečnost, že tak činil až po odhalení protiprávního jednání, nijak nesnižuje význam jeho sebereflexe, ani o jeho závazku vycestovat nelze mít pochybnosti. Obdobná doba nelegálního pobytu se standardně nepostihuje opatřením delším 1 roku. Nebyly zjištěny žádné přitěžující skutečnosti, naopak z dokazování vyplynulo, že žalobce dohnala k protiprávnímu jednání zoufalá životní situace, tj. ekonomická tíseň, kdy v ČR hledal pracovní uplatnění a nevěděl o ukončení litevského pobytového oprávnění. Má za to, že na něj lze působit mírnějším opatřením v podobě správního vyhoštění na 12 měsíců.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu postačujícím pro zákonné rozhodnutí a v souladu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění, které mu bylo zrušeno od 2. 12. 2024. Jeho litevské pobytové oprávnění bylo zrušeno, a není rozhodné proč se tak stalo. České orgány totiž hodnotí pouze to, zda měl žalobce platné oprávnění k pobytu. Námitku nevědomosti ukončení pobytového oprávnění považovala žalovaná za nedůvodnou, jelikož sám žalobce uvedl, že po skončení práce v Litvě odcestoval do Polska a pobytový status dále nezjišťoval, přestože si byl vědom, že ke zrušení povolení může dojít. Pobyt tak skončil až pobytovou kontrolou. Přiměřenost opatření s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců orgány zkoumaly, žalobce však nemá na území ČR ani jiného členského státu žádné vazby, jeho zdravotní stav je dobrý a sám uvedl, že mu ve vycestování nic nebrání. Doba zákazu vstupu byla uložena při dolní hranici zákonného rozmezí a odpovídá závažnosti i délce protiprávního jednání, a nelze ji proto považovat za nepřiměřenou.
6. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o věci bez ústního jednání, neboť věc bylo možno rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci řízení možnost se vyjádřit, resp. které jim byly známy a byly splněny i podmínky pro udělení souhlasu s takovým projednáním věci.
8. Žaloba **není důvodná**.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 26. 12. 2025 ztotožnila hlídka cizinecké policie při pobytové kontrole na základě uzbeckého cestovního dokladu a zneplatněného litevského víza, kdy vyvstal důvod se domnívat, že žalobce se na území ČR nacházel neoprávněně. Jelikož byla dána obava, že se pokusí o útěk, byla mu přiložena služební pouta podle § 54 téhož zákona. Z výpisu ze Schengenského informačního systému (SIS) dále vyplynulo, že žalobce požíval povolení k pobytu v Litvě ode dne 22. 1. 2024 do 22. 1. 2026, nicméně to bylo dne 2. 12. 2024 tímto členským státem zneplatněno. Ve výpisu z Cizineckého informačního systému (CIS) je poté u žalobcova cestovního pasu uvedena poznámka „od 4. 6. 2024 Brno“. Žalobce dobrovolně předložil doklad osvědčující udělení litevského pobytového oprávnění, a byla mu rovněž uložena bloková pokuta podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, kterou na místě uhradil.
10. Správní orgán I. stupně zároveň požádal o součinnost Národní situační centrum (NSC) Litvy za účelem ověření pobytového statusu žalobce, neboť předložil povolení k pobytu vydané právě touto členskou zemí EU. Z odpovědi litevského centra vyplynulo, že žalobce platné oprávnění k pobytu nemá.
11. Následně téhož dne 26. 12. 2025 zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem řízení o správním vyhoštění (čj. KRPA-399457-9/ČJ-2025-000022-SV) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den žalobce vyslechl, o čemž pořídil protokol čj. KRPA-399457-11/ČJ-2025-000022-SV. Výslech proběhl za účasti soudního tlumočníka z jazyka uzbeckého, jemuž žalobce rozuměl a s jeho tlumočením souhlasil. Přítomnost právního zástupce nežádal.
12. Z provedeného výsledku vyplynulo, že v současnosti již asi 4-5 měsíců bydlí v Polsku ve Vratislavi v domě s krajany, přesnou adresu nezná. V ČR je asi 30 dní, přespává u známého. Do EU přicestoval naposledy dne 21. 2. 2024, z Uzbekistánu do Litvy. Nebyl si vědom nelegálního pobytu, měl za to, že litevské oprávnění stále platí a nevěděl, že bylo zrušeno. V této členské zemi pracoval do srpna 2024, poté odjel do Polska, původně na dovolenou, ale našel si tam lepší práci. V ČR pobývá od konce listopadu 2025, chtěl se tu zeptat na pobyt, zatím nikde nebyl. O pobytovém oprávnění nic dále nezjišťoval, bylo mu ale zřejmé, že pokud se z dovolené nevrátí, může mu být pobytové oprávnění zrušeno. Správní vyhoštění mu nikdy předtím uloženo nebylo. Je svobodný a bezdětný, celá rodina žije v Uzbekistánu. Bydlí v rodinném domě, který patří jeho rodičům, domácnost tvoří i sourozenci. V ČR ani EU nikoho nemá. Není tu důvod, který by mu ve vycestování bránil. Zdravotní pojištění si nesjednával. Má dostatečné prostředky pro vycestování, peníze má z úspor. Ekonomické, kulturní, společenské vazby k ČR neuvedl, žádné nemá. Nebezpečí mu v domovské zemi nehrozí. Závěrem zmínil, že uvedl vše, nežádal dalších změn či doplnění, a protokol jako správný a úplný podepsal.

13. Téhož dne bylo žalobci umožněno seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí (čj. KRPA-399457-12/ČJ-2025-000022-SV), což učinil, nicméně doplnění nebo změn nežádal.
14. Dne 26. 12. 2025 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPA-399457-13/ČJ-2025-000022-SV, jímž uložil žalobci správní vyhoštění na dobu 2 let, jelikož bylo prokázáno, že na území pobýval bez oprávnění k pobytu od 3. 12. 2024 (den po zrušení litevského povolení k pobytu) do 26. 12. 2025 (den zadržení hlídkou cizinecké policie). Dle správního orgánu I. stupně přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť v Uzbekistánu žije celá jeho rodina, v ČR naopak nemá žádné zázemí, kulturní či sociální vazby, nejsou proto dány důvody pro posouzení uloženého opatření jako nepřiměřeného ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jeho návrat do země původu je možný, překážky vycestování tu nejsou. Správní vyhoštění nemá sankční povahu, neprokazuje se zavinění, je-li naplněna skutková podstata, nemá správní orgán jinou možnost než jej uložit. Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, správní orgán I. stupně stanovil vzhledem k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, přihlédl i k tomu, že žalobce s ním spolupracoval. To vnímal jako polehčující okolnost, nicméně jeho nelegální pobyt byl odhalen až pobytovou kontrolou. Doba pro vycestování byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobce má cestovní pas, a uvedl, že prostředky k cestě disponuje.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím právního zástupce dne 5. 1. 2025 blanketní odvolání, které dne 23. 1. 2025 k výzvě žalované doplnil. Správní orgán I. stupně podle něj nepostupoval podle § 3 správního řádu a nevyčerpal veškeré možnosti dokazování, neboť nevytěžil litevské orgány ohledně pobytové historie žalobce. Byl mu zneplatněn pobytový průkaz, což však nesvědčí o ukončení pobytu. České úřady například zneplatňují obdobná osvědčení na základě změny adresy. Rovněž správní orgán I. stupně nezjistil, na jakém základě měl žalobcův pobyt zaniknout, což ovlivňuje jednak to, zda vůbec na území nelegálně pobýval, a jednak posouzení závažnosti jeho jednání. Jedná se o historicky první protiprávní jednání na území ČR, uložení správního vyhoštění je nepřiměřeně přísné, a tedy v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, i s ohledem na to, že žalobce při objasnění skutečného stavu věci spolupracoval a přislíbil do domovské země vycestovat.
16. Žalovaná nejprve provedla dne 18. 2. 2026 lustraci žalobce v SIS a CIS. Z ní vyplynulo, že doklad o povolení žalobce k pobytu v Litvě orgány tohoto státu zneplatnily. Poté napadeným rozhodnutím dne 9. 3. 2026 odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Uvedla, že správní orgán I. stupně správně posoudil kritéria přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v průběhu řízení spolupracoval a dobrovolně vydal doklad o povolení k pobytu v Litvě. Musel si být vědom, že pokud přestane účel pobytu plnit, může mu být pobytové oprávnění zrušeno. Rovněž byl na území ČR hlášen k pobytu již od června 2024, což plyne z lustrace v CIS. Tato informace zároveň představuje rozpor s jeho výpovědí. Doba, po niž nelze umožnit vstup, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a v souladu s rozhodovací praxí. Pro naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění není rozhodné, proč orgán jiné členské země povolení k pobytu zrušil, ale jen to, že žalobce v rozhodné době žádné oprávnění k pobytu neměl. To správní orgán I. stupně zjistil jak lustrací žalobce v SIS, tak dotazem na litevské NSC. Musel si tedy být přinejmenším vědom, že ke zrušení pobytového oprávnění může dojít. České správní orgány nejsou oprávněny přezkoumávat postupy správních orgánů jiné

země, vedené podle jiných právních předpisů. Při tom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 30. 5. 2012, čj. 3 As 27/2011-89. Správní orgán I. stupně si opatřil všechny potřebné podklady. Při stanovení doby zákazu vstupu není délka neoprávněného pobytu jediným kritériem. Postupuje se vždy individuálně, s přihlédnutím k okolnostem případu. Žalobce na území smluvních zemí schengenského prostoru pobýval déle než 1 rok bez platného pobytového oprávnění, ač si toho musel být vědom. I když jde o první porušení a žalobce slíbil vycestovat, nepostačuje to samo o sobě k upuštění od vyhoštění. Stejně tak správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobce nemá v ČR ani v jiných členských státech významné vazby, jeho zázemí je naopak v Uzbekistánu. Opatření odpovídá rozhodovací praxi a není ani nepřiměřeně tvrdé. Stejně tak nebylo třeba si vyžádat závazné stanovisko o možnosti vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců, pokud žalobce výslovně uvedl, že jeho vycestování je možné.

17. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
20. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
22. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
23. Žalobce v žalobě nerozporoval vymezení jeho neoprávněného pobytu na území ČR správními orgány, tuto skutečnost proto soud považoval za nespornou. Žalobce však namítl nepřiměřenou přísnost uloženého opatření ve vztahu k délce a závažnosti protiprávního jednání. Současně namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedodržení podmínek podle § 174a; místo uloženého správního vyhoštění na dobu 2 roky považoval za přílehavější uložení správního vyhoštění na dobu 1 roku. K protiprávnímu jednání jej dohnala ekonomická tíseň a o ukončení litevského pobytového oprávnění nevěděl.
24. Soud však těmito námitkám nemohl přisvědčit, a to z následujících důvodů.

25. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Správní orgány proto zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu). Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a to dokonce nejen lustrací v databázích CIS a SIS, ale rovněž dotazem na litevské orgány, které potvrdily, že žalobcovo pobytové oprávnění bylo v této zemi zrušeno, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Otázka zavinění pak z pohledu podmínek pro uložení správního vyhoštění není žádným způsobem rozhodná [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS].
26. Stejně tak není pro účely rozhodnutí o uložení správního vyhoštění rozhodné, jakým způsobem žalobce pozbyl své dosavadní pobytové oprávnění udělené mu v Litvě a správní orgány nejsou oprávněny okolnosti jeho pozbytí v řízení o správním vyhoštění zkoumat (viz rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2012, čj. 3 As 27/2011-89, na nějž ve svém rozhodnutí poukázala žalovaná). Rozhodné je pouze to, že žalobce v okamžiku pobytové kontroly již žádné pobytové oprávnění nepožíval.
27. Pokud tvrzená nedostatečnost zjištěného skutkového stavu má snad dle žalobce spočívat v nezohlednění, že žalobce se dopustil protiprávního jednání poprvé, a i to „pouze“ z důvodů ekonomické tísně, kterou zřejmě žalobce považuje za omluvitelnou pohnutku, k níž je potřeba přihlížet ve prospěch žalobce, pro takové zohlednění není v rámci rozhodování o tom, zda cizinci správní vyhoštění uložit, či nikoliv, žádný zákonný prostor. Lze však připustit, že tyto skutečnosti mohou mít vliv na délku uloženého opatření. Byť zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností, správní orgán I. stupně má ve svém rozhodnutí poukázat na skutkové okolnosti případu, pro které uložil délku zákazu vstupu na území v dané délce (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Azs 45/2019-28). Obdobně lze argumentovat i ve vztahu k tvrzení, že žalobce se správními orgány spolupracoval, obecně však samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch cizince (viz rozsudek NSS, čj. 1 Azs 45/2019-28, již citovaný výše).
28. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*. V případě žalobce bylo stanoveno na dobu 2 let, tedy v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí, přičemž jde o výsledek správního uvážení, které soud přezkoumává pouze do té míry, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Odlišnou správní praxi žalované žalobce nijak konkrétně netvrdil ani neprokázal.
29. Přiměřenost délky vyhoštění přitom nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i

v souhrnu. Zdejší soud s ohledem na zkušenosti ze své úřední činnosti takový závěr učinit nemohl, neboť dobu 2 let vyhoštění správní orgány ukládají i za neoprávněný pobyt trvající i v řádu několika dnů, natožpak více jak rok, jako tomu je v případě žalobce. Nelze se proto ztotožnit s námitkou žalobce, že uložená doba vyhoštění neodpovídá zavedené správní praxi správních orgánů, naopak, přijaté řešení v napadeném rozhodnutí zcela koreluje zásadě, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Při ukládání správního vyhoštění přitom správní orgány přihlédly (správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí a žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí) jak ke skutečnosti, že žalobce s nimi po celou dobu spolupracoval, tak i k jeho prohlášení, že vycestuje dobrovolně, a že šlo o jeho první porušení zákona. K tomu ovšem žalovaná na str. 6 svého rozhodnutí dodala, že podle čl. 6 Schengenského hraničního kodexu je cizinec po dobu svého pobytu povinen plnit jeho podmínky a účel, a pokud tomu tak není, je jeho pobyt neoprávněný ve smyslu čl. 3 odst. 2 návratové směrnice. Žalobce rovněž neměl sjednáno zdravotní pojištění, což správní orgány posoudily rovněž jako přítěžující. Z tohoto důvodu výše uvedené polehčující okolnosti nemohly samy o sobě postačovat k upuštění od vyhoštění, ani k závěru o nepřiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak nemohly odhlédnout od závažnosti a délky trvání protiprávního jednání žalobce, tj. skutečnosti, že neoprávněný pobyt žalobce na území trval více než 1 rok, že jeho neoprávněný pobyt byl vědomý a byl ukončen až pobytovou kontrolou. Žalobce přitom oprávněnost svého pobytu nijak neřešil.

30. S tímto posouzením se soud zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z vyjádření samotného žalobce vyplynulo, že oprávněnost svého pobytu na území EU/ČR nijak neřešil, nezajímal se o to, a nedůvodně spoléhal na to, že nebude odhalen. Musel si však být vědom toho, že pobyt na území ČR vyžaduje splnění určitých podmínek a získání oficiálního oprávnění k pobytu. Následně tvrzená ochota spolupracovat či dobrovolně vycestovat je tak v tomto světle výrazně oslabena, neboť z ničeho nelze dovodit, že by žalobce hodlal svůj nelegální pobyt v ČR ukončit dobrovolně, nebýt provedené pobytové kontroly. Naopak, z tvrzení žalobce, že si chtěl najít práci v Polsku kam původně vycestoval na bulharské vízum pouze na dovolenou, spíše vyplývá, že žalobce chtěl v schengenském prostoru nejen nadále nelegálně pobývat, ale i nelegálně pracovat. Žalobce přitom soudu ani správním orgánům nevyjevil, co mu objektivně zabránilo v tom vyřídit si potřebná oprávnění k pobytu a k zaměstnání v Polsku, či v ČR, pokud tento úmysl měl.
31. Zbývá posoudit námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tuto otázku jsou správní orgány při ukládání správního vyhoštění povinny zkoumat podle výše citovaného § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to zejména na základě kritérií stanovených v § 174a téhož zákona. Dosavadní skutková zjištění ani tvrzení žalobce neposkytla žádné specifické indicie k pochybnostem o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do života žalobce. Žalobce netvrdil nic, co by naznačovalo jakékoliv, natož blízké vazby na území ČR, ať už v podobě blízkých osob, které by vycestování žalobce a nemožnost jeho návratu po určitou dobu mohly pociťovat jako újmu vlastní z důvodu závislosti na jeho péči nebo ekonomické závislosti, nebo v podobě závazků, pohledávek či společenských, kulturních, sportovních, ekonomických a jiných jeho aktivit na území. Žalobce vlastně nikdy ani obecně netvrdil, zda či jak by jeho vycestování zasáhlo jeho život jak po soukromé, tak rodinné stránce, natož nepřiměřeně, a to ani v žalobě. Nebylo tak nezbytné, aby správní orgán vyjmenoval a obsáhle se vyjadřoval ke každému z těchto kritérií (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).

32. V daném případě správní orgány přihlédly ke všem kritériím; žalobce je zdravý, svobodný a bezdětný dospělý, svéprávný muž, v produktivním věku, který je schopen se sám o sebe postarat, a který je plně odpovědný za svá jednání. Žádné z kritérií uvedených ve výčtu § 174a zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nezpůsobuje pochybnosti o nepřiměřenosti jeho nuceného návratu do vlasti, a to zejména s ohledem na absenci jakýchkoliv jeho vazeb v ČR (kulturních, ekonomických, společenských atd.) či absenci přítomnosti rodinných příslušníků nebo osob, které by byly na něm z nějakých důvodů v ČR závislé. Všechny vazby (rodiče a sourozence) má žalobce ve vlasti, přičemž od doby jeho vycestování z vlasti neuplynula taková doba a ani nebylo jinak zjištěno, že by byly tyto vazby zpřetrhány a žalobce by byl v případě svého návratu uvržen do situace, kdy by neměl v domovské zemi žádné zázemí. Sám dokonce tvrdil, že se má kam vrátit a ve vlasti mu nic nehrozí. Nucený návrat a zákaz pobytu v členských státech EU a smluvních státech po dobu 2 let jeho život nepřiměřeně nezasáhne, byť jej omezí ve volném pohybu dle jeho vůle a ve výdělečných možnostech na území ČR. To však je již projevem suverenity každého státu, který je plně oprávněn na základě svých právních předpisů rozhodovat o tom, koho na své území pustí a umožní mu tam oprávněný pobyt, a koho nikoliv (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35).
33. Soud se proto neztotožnil ani s námitkou nepřiměřeného dopadu napadeného rozhodnutí na život žalobce z důvodu porušení § 174a zákona o pobytu cizinců.
34. Soud sice lidsky námitce žalobce, že by si přál kratší dobu zákazu pobytu na území, rozumí, z pohledu důkazní situace je však tento požadavek nedůvodný, neboť kromě jediné polehčující skutečnosti (spolupráce se správním orgánem) nesvědčily v jeho prospěch (a tedy v prospěch mírnějšího opatření) žádné další skutečnosti. Pokud má žalobce zájem si na území EU, či v ČR přivydělávat, musí využít k tomu určené zákonné instituty, které má k dispozici, a nikoliv k tomu zneužívat vízum jiného členského státu EU. Žalobce se však o to ani nepokusil a rozhodl se rovnou pro cestu vědomého porušování právních předpisů ČR. V takovém případě však musí být připraven též nést důsledky takového svého rozhodnutí ze strany státních orgánů ČR.
35. Soud shrnuje, že odůvodnění uloženého správního vyhoštění správními orgány je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Soud tak neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Z těchto důvodů soud nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 2 let nepřiměřené tvrdé a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani postupu, které jeho vydání předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch,

proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Úspěšná byla žalovaná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti jí však nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. dubna 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně